

ZONDAG 49

Gebed om kinderlijke gehoorzaamheid

Psalm 25 : 1 en 2
Lezen: Psalm 1
Psalm 119 : 24 en 50
Gebed des Heeren: 4
Psalm 143 : 10

Geliefden, het Woord van God hetwelk wij u thans mogen prediken is naar aanleiding van Zondag 49 van onze Heidelbergse Catechismus vraag en antwoord 124

Vraag 124: Welke is de derde bede?

Antwoord: Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde. Dat is: Geef, dat wij en alle mensen onzen eigen wil verzaken, en Uw wil, die alleen goed is, zonder enig tegenspreken gehoorzaam zijn; opdat alzo een iegelijk zijn ambt en beroep zo gewilliglijk en getrouwelijk moge bedienen en uitvoeren, als de engelen in den hemel doen.

Deze 49-ste zongdagsafdeling is een gebed om kinderlijke gehoorzaamheid:

1. In onderworpenheid aan Gods Woord
2. In liefde tot God
3. In heilige jaloesheid, ziende op de dienst der engelen

God heeft een Koninkrijk. Uw Koninkrijk kome! Zo was het de vorige week en nu vloeit daar vanzelf uit voort: laat in dat Koninkrijk al Uw onderdanen, Uw wil betrachten. En dan gaat het goed in een koninkrijk, wanneer in dat koninkrijk de onderdanen de wil van de vorst betrachten, die we achten; een heilig, een vroom en een oprecht vorst. Wanneer de onderdanen de wil van zulk een vorst betrachten, dan is het pas een koninkrijk waar glorie, waar eer, waar waardij aan verbonden is. Zo is het met dit Koninkrijk, waarvan we in de vorige bede hebben leren bidden: "Uw Koninkrijk kome", over de hele wereld, in ons hart en in ons huis.

En nu vraagt de onderwijzer in Zondag 49: welke is de derde bede? En dan zegt hij in het antwoord: Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde. Laten we getrouwe onderdanen mogen zijn. Nu moeten we er eerst op letten, wat hier eigenlijk bedoeld wordt, met deze woorden: "Uw wil geschiede". Daar kunnen we twee kanten mee uit. U weet, op de catechisatie

is het reeds geleerd. Wij maken onderscheid in de wil van God en dat doen we, omdat God dat Zelf in Zijn Woord doet. In de wil van God, is een deel aan ons geopenbaard, en bekend gemaakt en een ander deel in die wil van God is voor ons verborgen. Het één noemen we "de geopenbaarde" wil en het ander "de verborgen wil". Of ook wel "de wil des bevels" en "de wil des besluits". Dat zijn géén twee willen. Geen twee willen in dezelfde God, maar dat zijn twee zijden van die zelfde wil. De ene zijde openbaart zich meer naar ons, zoals God het van ons wil, zoals God het van ons gedaan wil hebben en de andere zijde openbaart God naar Zichzelf toe, zoals Hij het besloten heeft, zoals Hij het in Zijn raad heeft vastgesteld en ook uitvoert.

Voor ons mensen schijnt het één wel eens met het ander in botsing te komen. Dat is dan, omdat wij nog geen volmaakt verstand hebben. Dat is dan, omdat wij nog niet het heiligdom zijn ingegaan. Zo komt het, □ dat het voor ons □ tegen elkaar schijnt in te druisen. Zo lezen we, dat Farao het volk niet laat trekken, terwijl de Heere het toch uitdrukkelijk beveelt en dat er aan de andere zijde staat: en de Heere verhardde het hart van Farao, dat hij het volk niet zou laten trekken. Dan zeg je, hoe kan dat nu toch? De Heere geeft Farao de schuld en op een andere plaats zegt diezelfde God: En de Heere verhardde het hart van Farao, dat hij het volk niet liet trekken. Dat kun je toch niet begrijpen? Daar kun je dag en nacht over prakkizeren, maar daar kom je niet mee klaar. Je kunt wel allerlei goedkope oplossingen aan de hand doen. Maar als je eerlijk leest, zoals het er staat, dan kom je er echt niet mee klaar.

Dat je dan zover komen mocht, dat je zegt: Heere, ik kom er ook niet mee klaar. Er is voor mij geen oplossing. Maar, omdat U dat nu zó gezegd hebt en omdat U God bent, die nooit onrecht doen kan, daarom geef ik het in Uw hand. Dan hebt U toch geen onrecht gedaan. Want dat doet U nooit. Straks wordt het wel opgelost, aan de andere zijde van de doodsjordaan. Dan zullen we zien, dat dat alles haarfijn met elkaar harmonieert. Dat het een heerlijke eenheid is, die God Zich voorgesteld heeft en die Hij in de tijd volvoert. Nu wordt wel eens gezegd: "Uw wil geschiede", dat is de moeilijkste bede in het allervolmaaktste gebed. Uw wil geschiede, dat betekent dus, zegt men dan, te berusten in alles, wat God over u brengt. En dat is zeker ook een andere zijde van de waarheid. Dat is zeker ook op een andere plaats in Gods Woord ons voorgesteld. Om stil te berusten, door het geloof te berusten in Gods beleid, van nu tot in alle eeuwigheid. Maar dat wordt toch hier in deze 49-ste Zondag niet bedoeld. Als hier staat: Uw wil geschiede, dan betekent dat niet: Heere, maak me lijdzaam in alles, wat over mij komt. Maar in deze plaats betekent het: Heere laat mij Uw geboden met lust en liefde mogen volbrengen. Want denk er om, we zijn bezig in het stuk der dankbaarheid. Hier spreekt de kerk, die de kracht van het bloed gesmaakt heeft. Hier spreekt de zondaar, die het weet dat zijn zonden door Gods genade zijn weggewassen. Die een levende hoop op God ontvangen heeft en nu wederkeert tot God in de weg van heiligmaking en vraagt: Heere, wat moet ik nu doen om U te behagen?

Hoe moet ik nu leven als Uw kind? Om me geheel aan U te offeren, om altijd

voor U te leven. Zo moet u het zien, in het stuk der dankbaarheid. Dan gaat het hier dus om Gods geboden die volbracht moeten worden in Zijn koninkrijk. Het gaat dus niet in de eerste plaats om berusting, maar het gaat om *gehoorzaamheid*. Nu moet u niet denken dat het andere niet nodig is. Dat dat andere geen genade is, dat dat andere niet door God gegeven is. Ook dat, om het met God eens te mogen zijn onder kruis en onder druk, in ellendige omstandigheden, in moeite en in zorg te mogen zeggen: Heere, Uw doen is rein en Uw vonnis is gans rechtvaardig. Dat is grote genade. Maar daar wordt op een andere plaats over gesproken. Hier wordt niet over die lijdzaamheid gesproken, niet over die berusting; maar hier wordt gesproken over gehoorzaamheid, over de volbrenging van de geboden Gods. Dus hier staat op de voorgrond: de wil van Gods bevel, de geopenbaarde wil in Zijn koninkrijk. Hier vraagt dus het kind van God: Heere, Uw wil geschiede. En dan in de eerste plaats door mij! Uw wil geschiede, dat ik Uw geboden zo volbreng, dat ik doen zal waarin U alleen lust heeft, o Heere.

Uw wil geschiede, dat is een smeekbede. De onderwijzer verklaart het zo: Dat is, "geef", met andere woorden: Heere, wij hebben het niet of indien we het hebben, het is alles nog zo gebrekkig, het is alles nog zo ten dele. Daarom begint de onderwijzer met te zeggen: Geef Heere, geef. Als hier staat: Uw wil geschiede, dan onderstelt dat een conflict. Dan blijkt hieruit, dat we niet altijd vragen naar de wil des Heeren. Dan blijkt hieruit, dat tegenover Gods "Ja", nogal eens ons "Neen" geplaatst wordt. Dan blijkt hieruit, dat we niet altijd zin hebben om de wil van God te volbrengen.

Is 't niet waar? Anders zou dit niet een bede behoeven te zijn, van het hart dat tot God vlucht. Anders zou de onderwijzer niet behoeven te zeggen: Heere, geef dat wij en alle mensen onze eigen wil verzaken. Er is dus een conflict tussen God en tussen ons. Ja, geliefden, dat conflict dat is er ook en weet je wat nu zo erg is? Dat wanneer de mens, wanneer wij, wanneer ik en u, onze eigen wil doen, het altijd verkeerd uitkomt in ons leven, in ons gezin, in de maatschappij, in deze wereld waarin wij leven. Al onze wegen zijn wegen des doods. En al onze treden houden de hel vast (Spr.5:5). Dat is een vreselijke waarheid. Dat is de hoofdkwaal waaraan de wereld ten ondergaat. De wereld, die haar eigen zin doet.

O, ik weet het wel, daar zijn buiten de gelovigen ook edele mensen, nobele mensen. Denkers, werkers, maar al deze mensen leven uit hun eigen beginsel. Of het nu de groten zijn uit het vroegere Griekse rijk, de grote denkers, zoals Aristoteles en Socrates en Plato; waaraan wij heel veel te danken hebben, ook nog voor onze moderne beschaving. Of het nu Marx en Lenin zijn, die naar hun overtuiging met edele bedoelingen het volk hebben aangezet om naar een betere toekomst te streven. *Maar al deze wegen zijn wegen des doods*. En waarom? Omdat ze hun eigen wil gevolgd hebben tot verlossing van de wereld, omdat ze niet gevraagd hebben: Geef, dat wij en alle mensen onze eigen wil verzaken en alleen Uw wil doen, want Uw wil alleen is goed.

Geliefden, het is nodig, dat we daar erg in hebben. Er dienen zich

tegenwoordig ook mensen aan; die zelfs in de kerk een plaats gekregen hebben, mensen die zichzelf onder de rechtzinnige predikanten scharen, die openlijk zeggen: Jawel, dat staat wel in het Woord van God, maar wij kunnen daar in deze tijd toch niet meer mee leven? Dat gaat, onder anderen, over het houden van de dag des Heeren, ten opzichte van de zondagsarbeid, die al grotere vormen aanneemt. Och, zegt men dan, om onze welvaart te behouden, moeten wij het met dit gebod van God niet al te nauw nemen in deze tijd. Want dan moeten we consequent zijn; dan moeten we onze welvaart laten varen en dit doen wij niet en dit kunnen wij niet, zo schreef iemand onlangs in een blad. Ja, dan vraag je je toch wel af: Is dit niet van oude tijden af hetzelfde, waaraan de kerk en de wereld op vele plaatsen te gronde gegaan is? Staatsbelang, sociaal- of economisch belang stellen boven Gods wet! Onze wil, hoe goed ook bedoeld, gesteld boven de wil van God. En kan daar ooit vrede uit komen? Heeft de geschiedenis het niet bewezen, dat ook mensen die zogenaamd met de beste bedoelingen het Woord van God hebben laten vallen, omdat gezien de omstandigheden van de tijd, waarin ze leefden, het nu eenmaal niet anders kon, geen vrede hebben gehad?

Nee, mijne geliefden. Omdat God zichzelf verbonden heeft aan Zijn inzettingen en ook Zijn schepping en Zijn schepsel aan Zijn Woord gebonden heeft, daarom zal Hij nooit toestaan, dat de ware vrede en het waarachtig heil te verkrijgen zijn, buiten de door Hem ingestelde weg. O, denk eraan, jongens en meisjes, want de zaken worden in deze tijd scherp gesteld. Worden we tot een keuze gedrongen in ons maatschappelijk, sociaal of economisch leven, dan moet u altijd maar luisteren, waar het om gaat. In dat zelfde geschrift staat te lezen: En als we het dan uit onszelf nog zouden nalaten, dan moeten we ten opzichte van onze naaste de dag des Heeren gaan gebruiken om onze economie te ondersteunen. Weer altijd die dooddoener: *naastenliefde beoefenen!* Ja maar, weet de mens dan nog niet, dat hij nooit waarachtige naastenliefde kan beoefenen, als het niet voortvloeit uit de liefde tot God? Want de naastenliefde is een groot gebod, maar het is tenslotte toch het tweede gebod. Het eerste gebod is toch: God lief te hebben boven alles en in die liefde tot God, ook het heil van onze naaste. Maar dan ook het waarachtig heil van onze naaste te zoeken. We kunnen nooit het heil van onze naaste zoeken, als we aan de eer van God voorbij gaan.

We kunnen nooit in de overtreding van het eerste gebod, het tweede gebod tot gelding brengen. Onthoudt dat! Dat kan nooit! Dat lijkt wel mooi, want dan zegt men: als je dit dan niet doet voor jezelf, dan moet je het voor je naaste doen. Want je moet toch een liefhebber zijn van je naaste. Dat leren ze toch bij jullie in de kerk, zegt men dan heel vroom, dat je je naaste moet liefhebben? Er staat echter bóven: En gij zult de Heere, uw God liefhebben, met geheel uw hart en uw ganse wil en met geheel uw verstand. Dat is het eerste en het grote gebod. En het tweede daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben, als uzelf. Het is goed als we ons hier telkens rekenschap van geven. Dan blijken al deze problemen heel eenvoudige problemen te zijn

namelijk. Dan is het:

"Om Gods wil". Al zou dan ook een deel van onze welvaart eraan gaan. Dan zullen we het toch eens een keer moeten leren wagen, op het naakte Woord van God en zeggen: Heere het is waar, als ik het zo voor ogen zie, dan weet ik ook niet, hoe dat ik het in het vat moet gieten. Maar laat ik het dan aan U overgeven. Laat ik dan maar aan Uw zijde vallen, kome dan, wat er komt en gebeure, wat gebeurt.

Geliefden, dat we toch de wil des Heeren zouden verstaan in ons leven en dat kan alleen maar, wanneer we onze wil verzaken. Dat is, afstand doen van onze eigen wil. Hier wordt dus ondersteld, dat er in ons leven een andere wil is. Een wil, die het niet eens is met de wil van God. En dat is ook zo geliefden. In onze zondeval hebben we tegenover Gods "Ja", ons "Nee" gesteld. Daar dachten we, het zonder God te kunnen stellen. We hebben in ons losrukken van God gedacht het beter te kunnen, zonder God. En nu gaat die vreselijke Paradijsrevolutie voort in ons aller leven, als kind al. Het kleine kind zie je al staan dansen en springen van nijd: ik wil het zó en ik zal het zó doen. Alleen al, omdat het kind denkt, wijzer te zijn dan zijn vader en zijn moeder.

En zo staan we nu allen tegenover onze God, die Zijn armen dagelijks uitstrekt en zegt: Hoort toch naar Mij. Dan komt het in ons aller leven uit, dat we net zijn als dat onhandelbare kind. Dat we ook tegen God zeggen: En ik doe het niet, wat U zegt. Ik zie het anders en ik wil mijn eigen zin doordrijven. Ja, er is een wil in ons, die strijd tegen de wil van God.

En nu vraagt de onderwijzer: Heere, geef, dat dat nu anders mag worden; geef, dat ik mijn wil mag verzaken. Hoe komt die man daar bij, om dat te vragen? Ach, hij heeft geproefd en gesmaakt, dat alleen in de navolging van Christus, de ware en waarachtige vrede ligt. Want nog eens, we zijn bezig in het stuk der dankbaarheid. De onderwijzer heeft iets gesmaakt van de vereniging met God. Hij heeft iets gesmaakt van de kracht van het volgen van God. Van het onderworpen zijn aan Zijn Woord. En wie dat gesmaakt heeft door de Heilige Geest, wiens wil gebroken is, wie het in zijn leven eens, "eens" geworden is met God, die heeft er de zoetheid van geproefd. Die heeft de hemelse gaven gesmaakt. Die heeft het begin van de eeuwige rust ervaren. Bent u het wel eens, eens geweest in uw leven met God? Eens geweest met God, zodat u zeggen moest: Uw wil alleen is goed. Ik heb het altijd verkeerd gedaan, ik heb altijd neen gezegd tegen Uw ja. Maar nu zie ik het Heere: Gij alleen zijt goed en Uw wil alleen is goed en Uw Woord alleen is goed.

Hoe kunnen we die wil van God weten? Die geopenbaarde wil van God. Hoe kunnen we die weten? Nu, die wil van God, staat in het Woord, die heeft God ons bekend gemaakt. In de Bijbel staat genoeg om zalig te worden. Daar staat niet alles in, wat je graag weten wil, maar daar staat genoeg in, om zalig te worden. Daar staat ruimschoots genoeg in om te leven, om eeuwig te leven. Dat staat allemaal in de Bijbel. Er staat in, wat God van ons wil. En het hoogste gebod van hetgeen God van ons wil, is: *Dit is Zijn gebod, dat gij*

gelooft in de Naam des Zoons van God. Dat is het hoogste gebod. Dat wil God van een ieder van ons. Dat we, door het waarachtig geloof, in de Naam van de Zoon van God zouden leren geloven. En zie, wat de Heere nu hier van ons vraagt, dat geeft Hij, wanneer Hij ons hart vernieuwt in de waarachtige wedergeboorte. Wanneer God ons een nieuw hart geeft, dan vernieuwt Hij ook onze wil. Dan geeft Hij in beginsel, ook die uitgang naar Zijn gebod, om dat te mogen doen, uit dankbaarheid. Hieraan kunnen we weten, geliefden, of er in ons leven een beginsel is, van die waarachtige zelfverloochening. Want, dit moet u goed onthouden, wat God van ons vraagt, moet openbaar komen in duizenderlei werkzaamheden van ons leven, elke dag. Dat is maar niet voor eenmaal iets doen voor God. Maar dat is een totale omkeer van ons hele wilsleven. In de kerk en daar buiten. Dan wordt onze wil vernieuwd en dan gaan we weer "willen, wat God wil". Dan worden we ook in beginsel weer vrij. Ik heb wel eens meer gezegd, een vis is aan het water gebonden, maar hij is ook in dat water vrij. Een vogel is aan de lucht gebonden, maar een vogel is in de lucht ook vrij. Een mens is aan Gods inzettingen gebonden, maar de waarachtige vrijheid is ook in het leven, naar die inzettingen Gods.

De Heere Jezus heeft eens gezegd: Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht (Matth.11:28-30). En dat is waar, geliefden. Het is waar, omdat Jezus het zegt, maar het is ook waar, omdat het de ervaring is van ons hart. De zonde is tirannie, de zonde voert heerschappij, de zonde maakt ons slaven. Maar het juk van de Heere Jezus Christus is een zacht juk. De geboden des Heeren maken ons vrij. Ga thuis maar eens rustig lezen in Psalm 119, dan zult u in elk vers de vrede getekend vinden van degenen, die in de inzettingen des Heeren wandelen. Dan zegt David zelfs, dat de inzettingen des Heeren zijn gezangen waren ten tijde zijner vreemdelingschappen. Hij wil zeggen: Heere die dienst van U is me zo licht dat het is alsof ik gezangen te zingen heb. Dat het mijns harten vrolijkheid is, te wandelen in Uwe wegen. Zo is het geliefden, dat is die nieuwe wil!

En nu vraagt de onderwijzer: Heere, geef dat nu, dat die nieuwe wil, nu de boventoon voeren mag en dat die andere wil, die eigen wil van mij en van alle mensen verzaakt wordt. En wij Uw wil, die alleen goed is, zonder enig tegenspreken gehoorzaam zullen zijn. Het is ook niet gelijk, hóe, we die wil van God trachten te volbrengen. De Heere vraagt gehoorzaamheid maar dan zo, gehoorzaamheid "uit dankbaarheid", gehoorzaamheid "uit liefde". Dat we Hem zonder tegenspreken gehoorzaam zouden zijn. Want u weet wel, Bileam is ook eens "gehoorzaam" geweest, toen hij ging om het volk van Israël te vloeken op last van Balak, de koning der Moabieten, maar het was een gehoorzaamheid omdat hij niet anders kon. Het was een "gehoorzaamheid" omdat het hem anders zijn leven zou kosten. Het was een gehoorzaamheid, waarvan de Heere gezegd had: Denk er om, dat je het doet, want anders zul je

sterven. Zulk een gehoorzaamheid is ons niet profijtelijk en is ook niet tot eer van God. Maar Hij wil dat we zonder enig tegenspreken gehoorzaam zijn.

En nu is dat het wonderlijke, geliefden, als we zo naar die nieuwe wil aan God gehoorzaam zijn, dan gaat het altijd goed. Niet, dat het geen spanningen in ons leven teweeg brengt. Als de Heere, om maar een enkel voorbeeld te noemen, tegen Abraham zegt: Abraham, je moet je zoon nemen, je enige, Izak, die je liefhebt en die moet je offeren op een van de bergen, die Ik u wijzen zal; dacht je, dat dat een gemakkelijke zaak was voor Abraham, om zijn eigen wil te verzaken? Want zijn eigen wil was toch zeker: Izak zal leven! En uit Izak zal het geslacht gebouwd worden en uit Izak zal de Messias voortkomen. Maar Gods wil was: neem hem en slacht hem Mij tot een brandoffer. Dacht je dat het geen spanningen teweeg gebracht heeft? O ja, mijn geliefden, het hart van Abraham is er onder ineem gekrompen, maar hier kwam toch het waarachtig geloof in openbaar, dat hij zelfs geloofde, dat God machtig was hem uit de doden weder te geven. Hij sprak bij zichzelf: Ach, Heere, als hij dan moet sterven en dat hebt U gezegd, dan zijt U machtig om uit die as hoop mij een nieuwe Izak te geven. Want U hebt toch beloofd Heere, dat uit dit geslacht Uw koninkrijk gebouwd zou worden. Dat gaat dus niet zonder strijd, niet zonder spanning, dat gaat niet zonder gebed; maar de gelovige, die leert hierin, al gaande, Heere, geef, dat ik Uw wil, die alleen goed is, zonder enig tegenspreken gehoorzaam moge zijn.

Ja, als we die wil des Heeren verzaken, voor hetgeen, wij menen dat beter is, dan zie je het bij Naomi en bij Elimelech, dan gaan ze met Machlon en Giljon hun zonen, naar het land der Moabieten en er komt niets van terecht. De Heere had gezegd: hier in Bethlehem zal ik je een deel geven. Dit is het land, vloeierende van melk en honing. Dat, dat land een ogenblik zijn vrucht inhield, dat was vanwege de goddeloosheid van hun inwoners, maar daarom mochten Naomi en Elimelech niet vluchten met hun kinderen, maar moesten hun hals buigen onder het juk des Heeren. Dan zou de Heere hen weer brood geven. Maar ze hebben het niet gedaan. Ze zijn, naast de wegen des Heeren, gaan wandelen. Ze hebben zichzelf een weg uitgedacht, die goed leek en zijn midden in de ellende terecht gekomen. Daar heb je een mens, die welvaart wil, zonder dat hij buigt onder het Woord van God. Maar, zodra ze weer terug keren en zodra Ruth zich stelt onder de inzettingen des Heeren, samen met haar schoonmoeder Naomi en zodra ze weer naar het recht van Gods wet gaan leven en ze als een arme weduwe aren op gaat rapen op Boaz' akker, naar de wet, vanaf die dag komt zegen en voorspoed hun woning weer binnen. Zo gaat het nog mijn geliefden. Elke weg die niet is naar de wil van God, we kunnen het goed praten zoveel als we willen, maar het is een weg, waarvan we alleen maar slechter zullen worden. Al lijkt het ook, alsof we er tijdelijk voordeel van zullen hebben, in het verlaten en verzaken van Gods geboden, maar het einde van die weg is géén vrede. Het einde van die weg is: bitterheid. Maar zie, zodra we onze voeten mogen zetten in de wegen des Heeren, al schijnt het dan ook, dat we er tijdelijk nadeel van zullen hebben,

dan is dat toch een weg, waarin altijd de gunst en de vrede en de blijdschap en de ere die God geeft, gesmaakt wordt. Als ze terug komen en ze stellen zich onder de inzetten des Heeren, dan geeft de Heere Zijn zegen daaraan. Als het volk van Israël wil optrekken, zonder dat de wolkkolom meegaat, worden ze verslagen, versmeten tot Horma toe. Maar als ze wachten op de bewegingen van de wolk, trekt de Heere der ganse aarde voor hun aangezicht op.

Als Daniël met de drie jongelingen weigeren om gebruik te maken van de stukken van de spijze van 's konings tafel, dan zegent God deze jongelingen en aan het eind van de examentijd halen ze een tien. Dan zegt de koning: Ze zijn tienmaal wijzer, dan al de andere jongelingen, die met hen opgevoed zijn. Zie, dat verkrijg je nu in de vreze des Heeren.

Zingen we eerst nog, uit het Gebed des Heeren vers 4.

Daar staat verder: Opdat alzo een iegelijk zijn ambt en beroep zo gewilliglijk en getrouwelijk moge bedienen en uitvoeren, als de engelen in de hemel doen. Hoort u, hier stapt de onderwijzer zomaar pardoes in ons dagelijks werk. Hier begint hij ineens, vanuit de kerk naar de fabriek te redeneren. Hij zegt, je ambt en beroep. Het verschil is hoofdzakelijk: tot een ambt word je gekozen, en een beroep kies jezelf. Ambt en beroep; wat de mens ook op de hand gezet is door God, wil hij zeggen, man, vrouw of kind: zo gewilliglijk en getrouwelijk bedienen en uitvoeren, naar hemels voorbeeld, als de engelen in de hemel. Daar is een heilige harmonie in de engelen-wereld. We weten heel weinig van die engelen wereld, maar dit weten wij, dat er engelen-vorsten zijn, dat er ook dienaren zijn, dat er Serafs en Cherubs zijn, dat de een wordt uitgezonden om te zingen en dat de ander wordt uitgezonden om met het zwaard te slaan, maar dat het allen gediensstige geesten zijn. Allen, de een zowel als de ander, zijn gereed om op de wenken des Heeren te staren. Niemand is naijverig op de ander. Niemand zegt tegen God: Moet ik dat nou doen; laat hij dat nou deze keer maar eens doen, hoor. Ze gaan allen als vlugge boden op de wenken des Heeren uit, naar hetgeen Hij wil, naar hetgeen, waar Hij ze heenzendt. Ten dienste van degenen, die de zaligheid zullen beërven.

En nu zegt de onderwijzer: Uw wil geschiede gelijk in de hemel, onder de heilige engelen, zo ook op de aarde. Is dat niet te hoog gegrepen? Nee, geliefden, want zo zal het eenmaal zijn, en zo leert de Heere Christus Zijn kerk bidden: Heere, mag ik weer zo getrouw zijn, in mijn beroep, in mijn ambt, zoals de engelen in de hemel, zonder tegenspreken, zonder murmureren, zonder afgunst. Zo is het in de engelen-wereld, zo wil God het ook in de mensen-wereld. Zo willen óók de gelovigen het: zo getrouw als de engelen in de hemel. Ja geliefden, de verhoudingen op de aarde worden er niet beter op. De geest der revolutie trekt nogal door in onze dagen. Wij worden niet beter met al onze CAO's. De verhoudingen worden al meer in het

juridische vlak getrokken. Daar staat, werkgever en werknemer, geen heer en geen knecht meer. Werkgever en werknemer hebben samen een overeenkomst getekend. Het gaat steeds verder, de rechten moeten gelijk opgedeeld worden. Daar is een zuiver juridische sfeer. Ik doe dit, jij bent verplicht om dat te doen en verder heb ik niets met je te maken. Verder moet je maar zien hoe dat je uitkomt. Zo spreekt de knecht over zijn heer, en zo spreekt de heer over zijn knecht. En dan staan we als twee gelijken in de maatschappij, daar de directeur en hier de man aan de draaibank. Allebei evenveel rechten, alles zuiver juridisch geregeld.

Alle leven, alle waarachtig leven is er uit weggenomen en alle arbeidsvreugde taant en kwijnt. Nee, dan was het beter in de dagen van Boaz, om dat voorbeeld dan nog maar eens te noemen. De dienstknechten in de dagen van Boaz, hadden een verkieslijker deel, dan menig mens in onze dagen. Want als Boaz in de morgen van de dag op zijn akker komt, dan roept hij ze toe: De Heere zij met u. En dan antwoorden ze hem: De Heere zegene u. En dan zitten ze straks samen aan het middagmaal, Boaz en zijn knechten en dan is er ook nog plaats voor een vreemdeling.

Waar liefde woont, gebiedt de Heere zijn zegen; daar woont Hij zelf en daar wordt zijn heil verkregen en het leven tot in eeuwigheid. Laat ons niet meedoen, met de geest der revolutie, maar laat ons liever begeren zo getrouw te zijn als de engelen in de hemel. En dan kan er, in die dienende taak, die God de meeste van ons op de schouders gelegd heeft, zoveel vreugde en zoveel blijdschap zijn, dat al zijn we met onze handen bezig om ons werk te doen voor onze heer, ons hart hemelwaarts gericht is en de beginselen van de eeuwige vreugde in onze zielen gesmaakt worden. Wat is dan de dag vlug om. Anders dan sta je maar op de klok te kijken. Maar als je begeert, om het zo getrouw te mogen doen, als de engelen in de hemel; zal er ook iets van de rust, iets van de vrede, iets van die zalige voorsmaak van die heilige harmonie in dit leven geboren worden. Geliefden, zo is het in de hemel en zo zal het straks ook op de aarde zijn. Wanneer de revolutie van de aarde zal weggedaan zijn, dan zal er weer een zuivere harmonie op deze aarde gekomen zijn. Dan zullen we weer gewillig en getrouw met onze kinderen, ons ambt en beroep, wat God ons dan op de nieuwe wereld geeft, mogen uitvoeren. Net eender, net zo getrouw als de engelen in de hemel.

Zou dat niet een heilig heimwee verwekken naar die grote dag, waarin alles wat van ons is, wat door onze wil verkeerd teweeg gebracht is, door vuur zal verbranden, maar waarin de wil des Heeren alleen heerschappij zal hebben op deze aarde? En willen we nu een plaatsje verkrijgen op die nieuwe aarde, waar alles in die heilige harmonie verenigd zal zijn in de vreze van God, dan is het nodig, dat er hier in dit leven, al is het maar een klein beginsel, van openbaar komt. En nu zult u zeggen: Hoe kan ik daartoe komen? Daar kunt u alleen maar toe komen □ in de gemeenschap met Hem, □ Die eenmaal aan de put van Samaria zei: Het is Mijn spijsje te doen, de wil van Mijn Vader, Die in de hemelen is. En als de discipelen dan weg zijn naar een plaats om spijs te

kopen, dan is het de spijze van de Heere Jezus om de geboden Zijns Vaders te volbrengen en dan heeft Zijn hart hemelse blijdschap, wanneer er een arme zondares komt, voor wie Hij de Zaligmaker zijn kan. Het was Zijn spijze, zegt Hij, de wil te doen van Zijn Vader die in de hemel is.

Geliefden, als we nu in de gemeenschap met Hem leren leven; als we onze wil, die tegen God strijdt, die altijd verkeerd is, kruisigen mogen; als we door het geloof afstand mogen doen van onze rechten; als we als een rechteloze aan Zijn voeten neder zinken, als we als een arme slaaf zeggen: Ik ben Uwe o Heere, Ik ben Uwe, dan zal Hij ons naar ziel en lichaam redden. Maar dan zal ook in beginsel, die nieuwe, die gezegende verhouding ontstaan tussen God en tussen ons, maar ook tussen ons en onze naaste. Dan zal het in beginsel reeds hier worden, wat het nu is in de hemel onder de engelen en wat er straks zijn zal in de hemel en op het nieuwe aardrijk.

Geliefden, is onze ziel daar reeds toe bereid? Dat is noodzakelijk, o, doe niet mee met het ijdel roepen van deze eeuw, om brood en spelen, want je gaat er dood onder. Het laat geen waarachtige vreugde achter. Daar is nooit een mens buiten God, die genoeg heeft op deze wereld, hoor. Al had je de hele wereld tot je deel en je had God niet, dan was je toch maar een arm mens. En als je nu deze hele wereld bekomen zou, ten koste van je ziel, o wat zou het je baten, zegt de Heere. Wat zou het je baten, als je dan schade leed aan je ziel. En daarom, doe niet mee met de geest der revolutie, die door trekt, maar sta liever in het midden van dit krom en verdraaid geslacht als een schijnend licht en begin dan te bidden: Ach, Heere geef, dat ik op Uw Woord zou letten.

En als ge dan in u bevindt, dat het niet zo is, als ge ook dat ijdel roepen in uw hart bevindt, als ge de verdorvenheid van uw vlees in uzelf bevindt, die te haten is; schreeuw dan tot God, zeg Hem dan uw nood. O, stel u dan voor Zijn aangezicht. Smeekt Hem dan geduriglijk. Ik zeg het nog eens, dan gaat het niet zonder spanning, dan gaat het niet zonder zielestrijd, dan gaat het niet zonder verloochening van uzelf, dan gaat het niet zonder verliezen van uw leven. Kun je dan niet beter handen en voeten afkappen, kun je dan niet beter ogen uittrekken en zo ten leven ingaan, dan twee handen en twee voeten hebben en in het helse vuur geworpen te worden?

Is het dan niet beter, hier met een gerecht van groenmoes vrede te hebben in de gemeenschap met God, dan een huis vol van geslachte beesten met twist? (Spr.17:1). Kun je dan niet beter in de vreze des Heeren rijk zijn, dan met de kinderen dezer wereld het ongestadige van dit leven begeren en straks verloren gaan? Hier op aarde reeds, in die doorboorde buidel uw geld te ontvangen, door als de dochter van de bloedzuiger te roepen: Geef, geef; zonder ooit oog te hebben voor dat grote goed waar de onderwijzer om leert bidden: Heere, Uw wil geschiede?

En als uw wil ten onder gaat in de wil van God, als uw wil verslonden wordt in Gods wil, dan begint de hemel, dan begint de eeuwige zaligheid, dan wordt er hier al iets van geleerd op deze aarde. Als wij ons hoofd mogen buigen onder God en zeggen: Heere U doet toch geen onrecht, welke slagen U me

ook toebrengt en wat U ook over me brengt, U doet toch geen onrecht, dan wordt toch het beginsel van de eeuwige vrede gesmaakt. Als we dan in ons buigen, de buigende koning eens mogen zien, als we dan in ons ondergaan, de ondergaande Borg eens mogen ontmoeten, als we dan in het verliezen van ons leven gemeenschap mogen hebben met de dood van Christus, dan gaat er toch iets in onze ziel leven, dat de wereld niet kent.

Dan krijgen we een blijdschap, die de kinderen der wereld nog nooit gesmaakt hebben. Dan gaan we toch een geluk proeven, wat met miljoenen van deze wereld niet te vergelijken is, in de gemeenschap met die kruisdragende koning, die Zijn wil gekruisigd heeft en in Gethsémané's hof het heeft uitgeroepen: Maar niet gelijk Ik wil, o Vader, maar gelijk Gij wilt en zo stervende aan het kruis heeft overwonnen. Ja, dan geloven we, dat aan het einde van dit moeitevolle leven, aan het einde van een leven vol strijd, vol zorgen, vol kommer en vol ellende ons een beter lot bereid is en we in heilige harmonie, net zoals de heilige engelen, Gods wil voor eeuwig zullen mogen volbrengen en met elkaar zullen mogen zingen van het heil, door Hem voor ons bereid. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.